

Sygnatura akt II C 2116/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 17 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Lisiecka

Protokolant: Ewa Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2017 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko M. K.

- o zapłatę

I. utrzymuje w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z 15 kwietnia 2016 r., wydany w sprawie II Nc 1612/16, co do kwoty 1412,40 zł (jeden tysiąc czterysta dwanaście złotych i czterdzieści groszy) z odsetkami w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, nie większymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie od kwoty 1360,17 zł (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt złotych i siedemnaście groszy), poczynając od 11 lutego 2016 roku,

II. w pozostałym zakresie postępowanie umarza.

Sygnatura akt II C 2116/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 marca 2016 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o zapłatę na swoją rzecz od pozwanej M. K. kwoty 1559,98 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 1545,58 zł od dnia 16 marca 2016 roku do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, nadto zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych w tym zwrotu kwoty 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz kwoty 3,69 zł tytułem zwrotu kosztów odpisów poświadczonych notarialnie pełnomocnictw.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w księgach rachunkowych (...) S.A. na dzień 15 marca 2016 roku figuruje wymagalna i niespłacona wierzytelność powódki wobec pozwanej, wynikająca z tytułu przeterminowanego rachunku kredytu odnawialnego nr (...) w kwocie dochodzonej pozwem, w tym w kwocie 1545,58 zł tytułem należności głównej oraz kwocie 14,40 zł tytułem odsetek naliczonych do 11 lutego 2016 r. do dnia 15 marca 2016 r. Powódka wskazała, iż pozwana pomimo wezwania do zapłaty nie spełniła swojego zobowiązania.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 15 kwietnia 2016 orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Pismem z dnia 7 czerwca 2016 r. pozwana zaskarżyła powyższy nakaz w całości wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana wskazała, iż kwestionuje kwotę roszczenia wskazaną w pozwie, podnosząc, iż część tej kwoty została już uregulowana poprzez ściąganie przez bank kwoty 454,42 zł w dniu 10 lutego 2016 r., 3,94 zł w dniu 10 lutego 2016 r., 41,64 zł w dniu 10 lutego 2016 r., 24,14 zł w dniu 7 kwietnia 2016 r., 77,96 zł w dniu 7 kwietnia 2016 r., 18 zł w dniu 7 kwietnia 2016 r., 17 zł w dniu 7 kwietnia 2016 r., 159,45 zł w dniu 16 maja 2016 r., 14,14 zł w dniu 16 maja 2016 roku.

W piśmie z dnia 20 września 2016 r. powódka wniosła o oddalenie zarzutów od nakazu zapłaty, ograniczenie powództwa do kwot wskazanych w odpowiedzi na zarzuty od nakazu zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych. Powódka wskazała, iż na dzień 19 września 2016 r. stan zadłużenia pozwanej wynosi 1412,40 zł w tym 1360,17 zł tytułem kapitału, 46,23 tytułem odsetek naliczanych od 11 lutego 2016 r. do dnia 19 września 2016 r. oraz kwota 6 zł tytułem prowizji i opłat bankowych, ograniczając tym samym powództwo do ww. kwot.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 września 2002 r. M. K. zawarła z bankiem (...) S.A. umowę o kredyt odnawialny na rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym (kredyt odnawialny dla posiadaczy rachunku (...) nr (...)) na bieżące potrzeby w kwocie 2000 zł, który miał być spłacany wraz z odsetkami umownymi, na warunkach szczegółowo określonych w umowie.

W związku przekroczeniem przez pozwaną przyznanego limitu bank dokonał wypowiedzenia umowy, co zostało zaewidencjonowane w dniu 26 listopada 2015 r. na rachunku kredytu odnawialnego nr (...).

Bezsporne

W związku z wypowiedzeniem warunków spłaty (...) Bank (...) S.A. w dniu 7 stycznia 2016 r. wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 2023,01 zł, na która składała się kwota kapitału w wysokości 1545,58 zł oraz kwota odsetek w wysokości 23,01 zł.

Dowód:

- wezwania do zapłaty k. 5
- potwierdzenie odbioru k. 6

Według stanu na dzień 15 marca 2016 r. wysokość zadłużenia wynosiło łącznie 1559,98 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty 1545,58 zł od dnia 16 marca 2016 roku do dnia zapłaty, w tym 1545,58 zł tytułem należności głównej i 14,40 zł tytułem odsetek naliczonych do dnia 11 lutego 2016 r. do dnia 15 marca 2016 r..

Dowód:

- wyciąg z ksiąg bankowych k. 4

W dniu 10 lutego 2016 r. Bank dokonał potrącenia z rachunku pozwanej zadłużenia w kwocie 45,58 zł na poczet odsetek, oraz w kwocie 454,42 zł na kapitał.

W dniu 7 kwietnia 2016 r. Bank dokonał potrącenia z rachunku pozwanej zadłużenia w kwocie 24,14 zł na poczet odsetek, w kwocie 77,96 zł na kapitał oraz w kwocie 95 zł na poczet kosztów.

W dniu 16 maja 2016 r. Bank dokonał potrącenia z rachunku pozwanej w kwocie 14,48 zł na poczet odsetek, natomiast w kwocie 159,45 zł na kapitał.

Dowód:

- wydruki – szczegóły transakcji k. 32-40

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W przypadku kwestionowania przez stronę przeciwną twierdzeń (zwłaszcza niepopartych dowodami) i przedłożenia na tę okoliczność odpowiednich dokumentów bardziej czy mniej bezpośrednio podważających owe twierdzenia, to na drugiej stronie ciąży obowiązek podjęcia inicjatywy dowodowej i wykazania, że twierdzenia te są uzasadnione. Natomiast przepis art. 233 §2 k.p.c. stanowi, że Sąd oceni jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. Dodatkowo, zgodnie z art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

W niniejszej sprawie powódka domagała się początkowo zasądzenia od pozwanej kwoty 1559,98 zł, na które składać się miała należność główna w kwocie 1545,58 zł wraz z odsetkami umownymi liczonymi od 11 lutego 2016 r. do 15 marca 2016 r. w kwocie 14.40 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP. Ostatecznie wniosła o zasądzenie kwoty 1412,40 zł, na którą składa się należność główna w kwocie 1360,17 zł, odsetki umowne liczone od 11 lutego 2016 r. do 19 września 2016 r. w kwocie 46,23 oraz kwota 6 zł tytułem prowizji i opłat bankowych.

W przedmiotowej sprawie pozwana nie kwestionowała zawarcia z powodem umowy o kredyt odnawialny na rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym. Pozwana w zarzutach od nakazu zapłaty kwestionowała jedynie wysokość zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem, wskazując, iż część kwoty została już uregulowana na skutek ściągania jej przez bank.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez powódkę dokumentów w wyciągu z ksiąg bankowych powodowego banku, wezwania do zapłaty oraz potwierdzeń przelewów przedłożonych przez pozwaną. Sąd uznał dowody z przedłożonych dokumentów za wiarygodne, gdyż pozwana nie kwestionowała ich autentyczności, ani mocy dowodowej. Ich forma i treść nie wzbudziła także wątpliwości sądu. Strona powodowa dostarczyła przy tym materiał dowodowy umożliwiający ustalenie, że pozwana nie wywiązała się należycie z umowy, w szczególności zaniechała dokonywania terminowych spłat. Brak terminowej spłaty zobowiązania doprowadził zaś do powstania wymagalnej wierzytelności Banku wobec pozwanej, ujętej w księgach powodowego banku. Pozwana natomiast nie zgłosiła zastrzeżeń, co do okoliczności podniesionych przez powódkę i nie zakwestionowała dołączonych do pozwu dokumentów jak i twierdzeń wynikających z pisma z dnia 20 września 2016 r., nie wzięła udziału w rozprawie i nie podniosła żadnych innych okoliczności i twierdzeń, poza tymi wyrażonymi w zarzutach od nakazu zapłaty.

W tej sytuacji w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego należało stwierdzić, że powódka uczyniła zadość ciężącemu na niej obowiązkowi dowodzenia zasadności wywiedzionego żądania. Tym samym Sąd – w oparciu o zebrane dowody oraz przy zastosowaniu art. 230 k.p.c. - uznał, że stan zaległych należności za okres objęty sporem przedstawia się w sposób, jak to ostatecznie zostało przedstawione w pismach strony powodowej.

Wskazać również należy, iż Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z 15 kwietnia 2016r. co do kwoty 1412,40 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, nie większymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie od kwoty 1360,17 zł poczynając od 11 lutego 2016 r.

W punkcie II wyroku Sąd umorzył postępowanie w sprawie w pozostałym zakresie.

Zgodnie z przepisem art. 193 §1 k.p.c. powód w trakcie postępowania może dokonać zmiany powództwa, jeżeli nie wpływa to na właściwość sądu. Zmiana może dotyczyć, zarówno samego żądania pozwu, jak i podstaw je uzasadniających i polegać m.in. na jego ograniczeniu, co miało miejsce w niniejszym postępowaniu. Ograniczenie żądania pozwu w istocie traktować jednak należy jako częściowe cofnięcie powództwa, które jest wyrazem prawa powoda do dysponowania przedmiotem procesu oraz przejawem odwołalności czynności procesowych. Jeżeli natomiast pozew zostanie skutecznie cofnięty, to udzielenie ochrony prawnej przez wydanie wyroku stanie się bezprzedmiotowe i niedopuszczalne, co skutkuje wydaniem przez Sąd na podstawie art.355 k.p.c. postanowienia o umorzeniu postępowania.

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub, jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Mimo, iż sąd, co do zasady związany jest cofnięciem pozwu to obowiązany jest jednak zawsze dokonać oceny, czy w świetle zgromadzonego materiału procesowego czynności wymienione w art. 203 § 4 nie są sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego lub czy zmierzają do obejścia prawa.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, powódka wnosząc w pozwie o zasądzenie kwoty 1559,98 zł a następnie pismem z dnia 20 września 2016 r. kwotę 1412,40 zł zrzekła się roszczenia w zakresie różnicy tych kwot tj. w zakresie kwoty 147,58 zł. Pozwana nie ustosunkowała się do pisma powódki w ciągu 14 dni od dnia doręczenia, przez co należało rozumieć, iż zaaprobowała stanowisko powódki zgadzając się z kwotą wskazanych przez nią zaległościami finansowych. Wydanie wyroku w zakresie ww. kwoty stało się, zatem zbędne, bowiem roszczenie powódki w tym zakresie uzyskało już ochronę prawną, tzn. został już w tym zakresie zrealizowany cel, dla którego powództwo zostało wytoczone. Sąd stwierdził, także, iż nie zachodzą przesłanki określone w art. 203 § 4 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku.